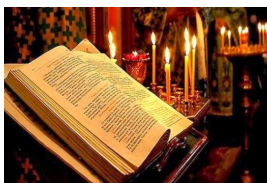

Νεανικά Σαλπίσματα

Μηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ

Καλή και Ευλογημένη Αγία Μεγάλη Τεσσαρακοστή 07/03/2022

Μεγάλη Σαρακοστή: μια μακρά και κοπιαστική πορεία προς το Πάσχα

Το Πάσχα δεν είναι για μας τους Ορθόδοξους Χριστιανούς μια εκκλησιαστική

εορτή όπως όλες οι άλλες, αλλά είναι αναμφίβολα η εορτή των εορτών και η πανηγυρίς των πανηγύρεων. Αποτελεί το επίκεντρο, αλλά και το επιστέγασμα ολοκλήρου του εκκλησιαστικού μας έτους και ταυτοχρόνως νοηματοδοτεί ολόκληρη τη ζωή της Εκκλησίας μας. Κάθε Κυριακή είναι για την Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία μας Ανάσταση και κάθε Θεία Λειτουργία, όποτε κι αν αυτή τελείται, είναι ένα αναστάσιμο γεγονός. Κι ενώ οι υπόλοιπες Δεσποτικές και Θεομητορικές εορτές του εκκλησιαστικού μας έτους αποδίδονται σε οκτώ το πολύ ημέρες, το Πάσχα αποδίδεται στις σαράντα ημέρες. Ολόκληρη η μετά το Πάσχα εβδομάδα, η εβδομάδα της Διακαινησίμου όπως λέγεται, λογίζεται ως μία ημέρα, ενώ για σαράντα ημέρες ψάλλεται σε όλες τις εκκλησιαστικές ακολουθίες ο νικητήριος παιάνας “Χριστός Ανέστη” και οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί ζουν την παγκόσμια χαρά που εξανέτειλε από τον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου, την παγκόσμια χαρά για τη νίκη της ζωής επί του θανάτου. Για να μπορέσει κανείς να ζήσει πραγματικά τα μεγάλα σωτηριολογικά γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδος και του Πάσχα, το Πάθος και τον σταυρικό θάνατο, την ταφή και την εις Άδου κάθοδο, κυρίως όμως την τριήμερη λαμπροφόρο Ανάσταση του Κυρίου, πρέπει να κάνει την ανάλογη πνευματική προετοιμασία. Έτσι λοιπόν η Εκκλησία μας για δέκα ολόκληρες εβδομάδες μας προετοιμάζει σταδιακά για το Πάσχα. Οι τρεις πρώτες εβδομάδες (από την Κυριακή του Τελώνου και του Φαρισαίου μέχρι την Κυριακή της Τυρινής) είναι προπαρασκευαστικές για τη Μεγάλη Σαρακοστή, οι επόμενες έξι εβδομάδες (από την Καθαρά Δευτέρα μέχρι την Παρασκευή προ των Βαΐων) αποτελούν τη Μεγάλη Σαρακοστή και η τελευταία εβδομάδα είναι φυσικά η Μεγάλη Εβδομάδα, η Εβδομάδα των Παθών, που αποτελεί το αποκορύφωμα της νηστείας και της εν γένει προετοιμασίας μας για το Πάσχα. Η Μεγάλη Σαρακοστή ως εκ τούτου είναι μια μακρά και κοπιαστική πορεία προς το Πάσχα. Ο Ορθόδοξος Χριστιανός διέρχεται διά της στενής και τεθλιμμένης οδού της Μεγάλης Σαρακοστής, για να μπορέσει να εισέλθει στην παγκόσμια χαρά της Αναστάσεως του Κυρίου. Η Μεγάλη Σαρακοστή είναι η κατ’ εξοχήν περίοδος

νηστείας, εγκρατείας, μετανοίας, κατανύξεως, εντατικής προσευχής και εντατικού πνευματικού αγώνα. Είναι η μεγαλύτερη σε διάρκεια, αλλά και η αυστηρότερη περίοδος νηστείας του εκκλησιαστικού μας έτους. Κατ’ αυτήν επιτρέπεται η κατάλυσις οίνου και ελαίου μόνο κατά τα Σάββατα και τις Κυριακές. Ταυτοχρόνως, η Ορθόδοξη Εκκλησία μας μας υποβοηθεί στην εντονότερη προσευχή και στον εντατικότερο πνευματικό αγώνα μέσα από τις ιδιαίτερες λατρευτικές Ακολουθίες της περιόδου αυτής, που αποτελούν έναν πραγματικό λειτουργικό θησαυρό. Η λειτουργική ατμόσφαιρα της Μεγάλης Σαρακοστής είναι εντελώς διαφορετική από τη λειτουργική ατμόσφαιρα του υπολοίπου εκκλησιαστικού μας έτους. Οι Ακολουθίες είναι μακρές και καταναυτικές, κυριαρχούν δε σε αυτές τα πολλά “διαβαστά” (ψαλμοί, αναγνώσματα, ευχές), η λιτότητα και η αρχαιοπρέπεια. Η σημαντικότερη διαφορά της Μεγάλης Σαρακοστής από το υπόλοιπο εκκλησιαστικό έτος είναι η απαγόρευση της τελέσεως της Θείας Λειτουργίας εκτός Σαββάτου και Κυριακής. Αντί της κανονικής Θείας Λειτουργίας τελείται κατά τις καθημερινές της Μεγάλης Σαρακοστής (κυρίως τις Τετάρτες και τις Παρασκευές) η Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων, η οποία αποτελεί χωρίς αμφιβολία την καρδιά της Μεγάλης Σαρακοστής. Τη λειτουργική ατμόσφαιρα της Μεγάλης Σαρακοστής συμπληρώνουν οι Κατανυκτικοί Εσπερινοί των Κυριακών, το Μεγάλο Απόδειπνο που αναγιγνώσκεται από τη Δευτέρα μέχρι την Πέμπτη με ψαλμοδία μέρους του Μεγάλου Κανόνος του Αγίου Ανδρέου Κρήτης κατά την πρώτη εβδομάδα και Κανόνων από το Θεοτοκάριο κατά τις υπόλοιπες εβδομάδες, ο Όρθρος, οι Ωρες και ο Εσπερινός, που έχουν αυτή την περίοδο έντονο καταναυκτικό χρώμα, και φυσικά η ιδιαίτερα λαοφιλής Ακολουθία των Χαιρετισμών στην Υπεραγία Θεοτόκο που τελείται κάθε Παρασκευή. Με την Ακολουθία των Χαιρετισμών διακόπτεται για δύο ημέρες η πένθιμη και καταναυκτική ατμόσφαιρα των καθημερινών της Μεγάλης Σαρακοστής, για να επανέλθει και πάλι το απόγευμα της Κυριακής με τον Κατανυκτικό Εσπερινό, αφού πρώτα ζήσουμε τη χαρμόσυνη και αναστάσιμη ατμόσφαιρα των Κυριακών της Μεγάλης Σαρακοστής με την τέλεση της Θείας Λειτουργίας του Μεγάλου Βασιλείου και τη διπλή τους θεματολογία. Η νηστεία, η εντονότερη προσευχή και η κατά το δυνατόν συμμετοχή στις καταναυκτικές Ακολουθίες της περιόδου της Με-

γάλης Σαρακοστής μας υποβοηθούν να εντεινουμε όσο μπορούμε περισσότερο τον πνευματικό μας αγώνα, που δεν είναι αγώνας μόνο της Μεγάλης Σαρακοστής, αλλά αγώνας ολόκληρης μας της ζωής, και αποσκοπεί στην καταπολέμηση των παθών, των αδυναμιών και των ελαττωμάτων μας και την καλλιέργεια των χριστιανικών αρετών, στην κάθαρση της ψυχής από ό,τι αμαυρώνει τη στολή της, για να μπορέσει να βρει χώρο μέσα μας η χάρις του Θεού να ενεργήσει. Ο πνευματικός αγώνας όμως, για να φέρει πραγματικά αποτελέσματα, πρέπει να θεμελιωθεί πάνω στη βάση της ταπεινώσεως και να στολιστεί με τους καρπούς της μετανοίας. Αυτές τις δύο αλήθειες μας προβάλλει η Εκκλησία μας προτού ακόμη ξεκινήσουμε το ταξίδι και τον εντατικό πνευματικό αγώνα της Μεγάλης Σαρακοστής μέσα από τα ευαγγελικά αναγνώσματα και τα θαυμάσια τροπάρια των πρώτων εβδομάδων του Τριωδίου, των εβδομάδων προπαρασκευής για τη Μεγάλη Σαρακοστή. Έτσι με την Παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου, με την οποία αρχίζει η περίοδος του Τριωδίου, η Εκκλησία μας μας υπενθυμίζει ενόψει της ενάρξεως της Μεγάλης Σαρακοστής μια μεγάλη αλήθεια: Καμιά αρετή και κανένα καλό έργο, άρα ούτε και η νηστεία μας ούτε και ο λοιπός πνευματικός μας αγώνας, δεν έχει αξία, αν δεν συνοδεύεται από την ταπείνωση, αν δεν θεμελιώνεται πάνω στην ταπείνωση, γιατί σε τελευταία ανάλυση δεν μας σώζουν ούτε οι αρετές μας ούτε τα καλά μας έργα, αλλά ο βαθμός της ταπεινώσεως και της μετανοίας μας. Η ταπείνωση και η μετάνοια ελκούν όντως τη χάρη του Θεού. Με την Παραβολή του ασότου εξάλλου, που αναγιγνώσκεται τη δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου, η Εκκλησία μας μας υπενθυμίζει μια άλλη μεγάλη αλήθεια: Η αγάπη του Θεού είναι τόσο μεγάλη, που καμιά αμαρτία, όσο μεγάλη κι αν είναι, δεν μπορεί να την εμποδίσει, φτάνει όμως να υπάρξει αληθινή μετάνοια. Ο Θεός περιμένει από εμάς να κάνουμε το πρώτο βήμα της μετανοίας, για να κάνει Εκείνος όλα τα υπόλοιπα βήματα. Η Μεγάλη Σαρακοστή είναι, όπως είπαμε, μια μακρά και κοπιαστική πορεία προς το Πάσχα. Εκτός όμως από μια ιδιαίτερη περίοδο του εκκλησιαστικού μας έτους, είναι ταυτοχρόνως και ένας τρόπος ζωής. Είναι η στενή και τεθλιμμένη οδός του συνεχούς και αδιάκοπου πνευματικού αγώνα, η στενή και τεθλιμμένη οδός της απαρνήσεως του δικού μας αμαρτωλού θελήματος και του αμαρτωλού μας εαυτού, διά της οποίας πρέπει να διέλθει κανείς, για να εισέλθει στη χαρά της αιώνιας Βασιλείας των ουρανών. Αν η ζωή μας γίνει μια διαρκής Μεγάλη Σαρακοστή, τότε θα είναι και μια διαρκής Ανάσταση, ένα αδιάκοπο Πάσχα, που θα μας οδηγήσει στην ανάσταση στην αιώνια ζωή.

π. Αντώνιος

Διαβάσαμε κάπου:

Τα δυο δάκρυα.

Ένας αδελφός στενοχωρήθηκε πολύ με τις δυσκολίες που βρέθηκαν στο δρόμο της ζωής του. Με πολύ παράπονο έτρεξε ένα δάκρυ από το μάτι του.

Ένας άλλος αδελφός ήρθε σε μετάνοια για μια μεγάλη αμαρτία και σε συναίσθηση για την λύπη που “προκάλεσε” Στον Θεό ένα δάκρυ ξεκίνησε από την καρδιά του και κύλησε από το μάτι του.

Το δάκρυ του πρώτου αδελφού είναι καυτό και ειλικρινή.

Το δάκρυ του δεύτερου αδελφού είναι κρυστάλλινο σαν διαμάντι.

Περιεχόμενα τεύχους:

Μεγάλη Σαρακοστή: μια μακρά και κοπιαστική	1
Η παρηγοριά της προσευχής	2
Μια αληθινή ιστορία.....	2
Βία και... βίος άβιώτος	3
Αχ! ξεχασμένο αντίδωρο... ξεχασμένη	3
Μια βόλτα στο Πρώτο Κοιμητήριο Αθηνών:	4
Ο πληγωμένος αετός...	4

Η παρηγοριά της προσευχής

Δεν υπάρχει στον κόσμο υψηλότερη εργασία από την προσευχή, γιατί αυτή ενώνει τον άνθρωπο με τον Θεό. Για το μεγαλείο και τη σπουδαιότητά της, τους τρόπους και τ' αποτελέσματά της μας μιλούν διεξοδικά οι ιερές Γραφές και οι άγιοι Πατέρες.

Εδώ τώρα θα τονίσουμε μόνο πόσο βοηθάει στις θλίψεις. Πραγματικά, δεν υπάρχει πιο μεγάλη παράκληση από την καταφυγή στον Κύριο με την προσευχή. «Στον Κύριο προσευχήθηκα δυνατά, όταν με βρήκαν θλίψεις, και με άκουσε», λέει ο προφήτης Δαβίδ (Ψαλμ. 119:1).

Αυτό έκαναν όλοι οι άγιοι στις θλίψεις τους, και η θεία βοήθεια δεν αργούσε, όπως δεν αργεί ποτέ ν' ανταποκριθεί στην ικεσία του δικαίου. Είναι, άλλωστε, ρητή η υπόσχεση του Κυρίου: «Ζήτησε τη βοήθειά μου στη θλίψη σου,

και θα σε γλυτώσω απ' αυτήν» (Ψαλμ. 49:15).

Μόλις, λοιπόν, πέσει επάνω σου η θλίψη, μη μικροψυχήσεις, μην παραχθείς. Στρέψε ικετευτικά τα μάτια σου στον ουρανό, και ζήτα ταπεινά τη θεία βοήθεια.

Αν συμφέρει την ψυχή σου και συμβάλλει στη σωτηρία σου η απαλλαγή από τη δοκιμασία, να μην έχεις αμφιβολία ότι ο Θεός θα εισακούσει την προσευχή σου και θα σε απαλλάξει.

Αν όμως αυτό είναι ασύμφορο για την ψυχή σου -πράγμα που μόνο Εκείνος, ο πάνσοφος, γνωρίζει- μήτ' εσύ δεν θα πρέπει να το θέλεις.

Καλύτερα είναι να θλίβεσαι πρόσκαιρα τώρα, παρά να στερηθείς την αιώνια ζωή. Όπως και να έχει το πράγμα, μη στα-

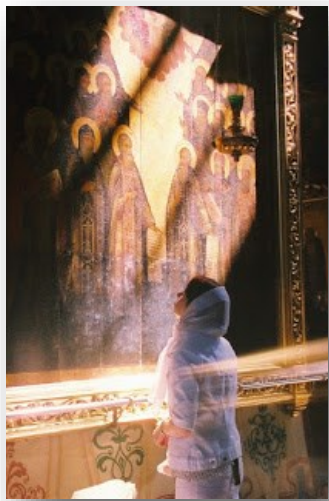
ματήσεις να προσεύχεσαι. Γιατί πολλές φορές ο Κύριος επιτρέπει να μας βρουν οι θλίψεις για να τρέξουμε κοντά Του.

Όταν όλα πηγαίνουν καλά, Τον ξεχνάμε. Και όταν αρχίζουν τα προβλήματα, τότε Τον θυμόμαστε!

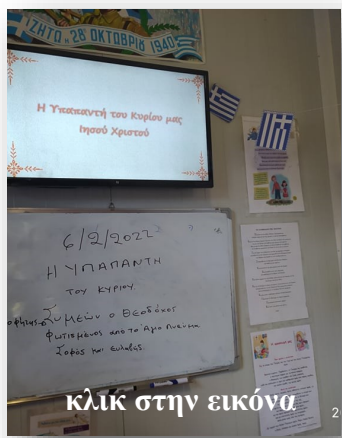
Είμαστε κι εμείς σαν τ' άμυαλα παιδία, πού, όταν είναι χορτάτα και δεν έχουν καμιά δυσκολία, το ρίχνουν στο παιχνίδι και ξεχνούν τους γονείς τους, όταν όμως πεινάσουν ή πέσουν και χτυπήσουν πουθενά, τότε τρέχουν κλαίγοντας στους γονείς και ζητούν βοήθεια.

Όλα τα καλά με την προσευχή τ' αποκτάμε. Και όλα τα λυπηρά με την προσευχή τα ξεπερνάμε. Γι' αυτό ο Ιησούς είπε: «Να μένετε άγρυπνοι και να προσεύχεστε αδιάκοπα» (Λουκ. 21:36).

Με την προσευχή θα νικήσεις κι εσύ τις θλίψεις, με την προσευχή θ' αποκτήσεις τις αρετές, με την προσευχή θα ενωθείς με τον Κύριο, με την προσευχή θα γίνεις μέτοχος της μακαριότητός Του.

Δραστηριότητα που μας άρεσε !

κλίκ στην εικόνα

Οι Κυριακές στο Κατηχητικό μας Κατηχητικό Ιερού Ναού Ευαγγελίστριας - Νέας Χαλκηδόνας

Μια αληθινή ιστορία.....

Ανάμεσα στους Μικρασιάτες πρόσφυγες, που είχαν φθάσει στην Ελλάδα στα τέλη του φεβρουαρίου 1922, ήταν και ένα ορφανό παιδάκι με το όνομα, Συμεών.

Κάθε πρωϊ, ο μικρός Συμεών, πριν καταλήξει στο λιμάνι για αναζήτηση εργασίας, έμπαινε στον Ιερό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος, γονάτιζε στην εικόνα του Χριστού, και Τον παρακαλούσε να Τον βοηθήσει, γιά να εξοικονομήσει τον επιούσιο άρτο. Του έλεγε λοιπόν, γονατιστός:

«Καλημέρα Χριστέ μου! Είμαι ο Συμεών. Βοήθησε με να βγάλω και σήμερα το ψωμάκι μου.»!

Το βράδυ που τέλειωνε την όποια περιστασιακή εργασία του, ξαναέμπαινε στην Εκκλησία, γονάτιζε και πάλι στην εικόνα του Χριστού και έλεγε:

«Καλησπέρα Χριστέ μου! Είμαι ο Συμεών. Σ' ευχαριστώ που με βοήθησες και σήμερα να βγάλω το ψωμάκι μου! Καληνύχτα!»!

Η συνήθεια αυτή δεν διεκόπη ποτέ.

Πέρασαν τα χρόνια, ο Συμεών

έφθασε στα γεράματα, μόνος χωρίς οικογένεια. Κάποια στιγμή αρρώστησε και κατέληξε στο Νοσοκομείο.

«Παππού, δεν έχεις δικούς σου ανθρώπους; Δεν βλέπω να έρχονται γιά να σε δουν...», του είπε η Προϊσταμένη.

Και η απάντηση του μοναχικού Συμεών: «Όχι δεν είμαι μόνος... Έρχεται ο Χριστός, πρωϊ και βράδυ!».

«Και τί σου λέει παππού, ο Κύριος;».

«Καλημέρα Συμεών! Είμαι ο Χριστός! Υπομονή, υπομονή...»

Η Προϊσταμένη, η οποία καταγόταν από την Πάτρα, ενημέρωσε γιά το περιστατικό τον γέροντά της, τον ενάρετο αείμνηστο Αρχιμ. π. Χριστόδουλο Φάσο. Αυτός ανέβηκε στην Αθήνα, και επισκέφθηκε τον ασθενή.

Ο Συμεών, στην ερώτηση του γέροντα περί της επισκέψεως του Κυρίου, του απαντάει ως εξής: «Ναι, παππούλη! Πρωϊ-βράδυ με επισκέπτεται ο Χριστός!».

«Συμεών, μήπως είναι φαντασία

σου;», ξαναρωτά ο γέροντας.

«Όχι παππούλη μου, δεν είμαι φαντασμένος! Ο Χριστός είναι! Να, ήλθε και σήμερα!»

«Ήλθε και σήμερα;», ερώτησε με απορία ο γέροντας.

«Ναι γέροντα! Ήλθε! Πρωϊ-πρωϊ!».

«Και τί σου είπε Συμεών;».

«Καλημέρα Συμεών! Είμαι ο Χριστός! Κάνε ακόμη λίγη υπομονή! Σε τρεις ημέρες, πρωϊ-πρωϊ, θα έλθω να σε πάρω κοντά Μου!!!», έτσι μου είπε ο Κύριος.

Και την τρίτη ημέρα, πρωϊ-πρωϊ, ο Συμεών άρχισε να φωνάζει όλος χαρά:

«Να, ήλθε ο Χριστός γιά να με πάρει!».

Και ευθύς, ο καλός και απλός Συμεών κοιμήθη εν Κυρίω!!!

Βία και... βίος άβίωτος

Άγριο μέλλον περιμένει τούτα τά δύστυχα παιδιά που κάνουν τόν άγριο και τόν επιθετικό σέ τούτο τόν κακό μας τόν καιρό. Όπως ένσπείρουν τό φόβο, έτσι κι αυτά θά ζούν στή λοιπή τους ζωή μέ τό φόβο. Κι άν φθάσουν ψηλά, θά εΐναι συνεχώς υπό φρούρηση. Δέν θά έχουν τή χαρά ούτε ενός άπλου περιπάτου.

Τό μΐσος κάνει τούς άνθρωπους μισούς. Τούς άφαιρεί τήν ανθρωπιά τους. Μιά φράση σάν παροιμία γράφει: «Όταν παίρνεις τό δρόμο τού μΐσους, σκάψε δύο λάκκους». Μέ λίγη σκέψη μπορεί κανείς νά βρει τό γιατί. Ένας ξένος παρατηρητής μέ γνώσεις ζωνομίας, άν έκανε ζωοφυσικές έρευνες στήν Ελλάδα, θά χώριζε τούς Έλληνες σέ δύο κατηγορίες: τούς μασώντες και τούς ... μισούντες.

Αυτή ή κατάσταση κάνει κάθε άνθρωπο στοχαστικό νά μένει σκυθρωπός βλέποντας τήν κακή πορεία τών καιρών. Φεύγει από τή χώρα τό ανθηρό ύλικό και μΐς μένουν τά... άποκαΐδια. Μαθαίνουν πολλά τά σύγχρονα παιδιά

χάρη στό «λάπτοπ» και τό «τάμπλετ» αλλά ξεχνούν ή άγνοούν στοιχειώδεις άρχές τής Φυσικής. Και μάλιστα τήν πιο βασική: ότι ή δράση γεννά τήν αντίδραση. Ειδικά αυτή ή τρομοκρατική δράση θά προκαλέσει μία αντίτρομοκρατική αντίδραση, πού κατ' ουσίαν θά εΐναι και αυτή τρομοκρατική.

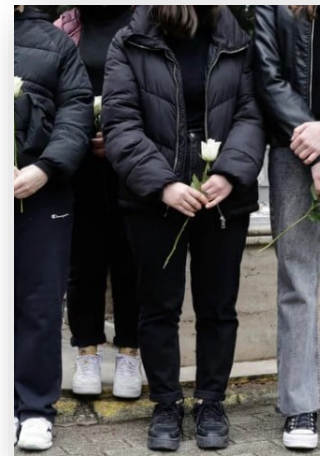
Η διεύρυνση τής άστυνομέσεως φέρνει τήν άστυνομοκρατία πού εΐναι μία μορφή έννομης τρομοκρατίας. Όταν βλέπω τις άνοπλες άστυνομικές ομάδες μέ τις περιέργες στολές πού θυμίζουν παλιές ταινίες ίπποτικές, προσβάλλεται ή δημοκρατική μου ευαισθησία. Νιώθω ότι δέν ζώ σέ κράτος μέ ελευθερία και δημοκρατία. Θυμάμαι τις θλιβερές ήμέρες τής γερμανικής Κατοχής όταν τά Ές Ές έκαναν περιπολία μέ βαριά στολή.

Μετά τήν πτώση τού άπριλιανού καθεστώτος ξεφύτρωσαν σάν μανιτάρια οι Μέντορες ενός άναρχικού, καταδικαστικού κινήματος πού διαπότισε ένα μεγάλο μέρος τής φοιτητικής νεολαίας, μΐς

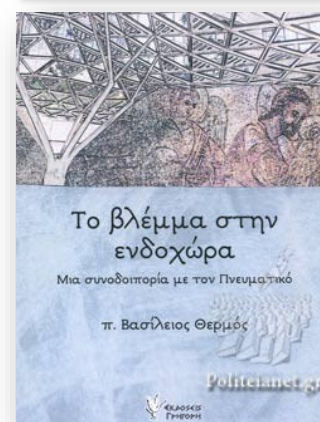
νεολαίας μέ άστικές και μεγαλοαστικές καταβολές. Παιδιά πλουτοκρατών έναντίον τής πλουτοκρατίας. Τότε άρχισαν νά επιβάλλονται στή ζωή μας νέες κοινωνικές άρχές, όπως «τά παιδιά έχουν πάντα δίκιο» και τό «άπαγορεύεται νά άπαγορεύεις». Και τό πρώτο πού άπαγορεύτηκε ήταν ή τιμωρία είτε στό σπίτι, είτε στό σχολείο, είτε στήν κοινωνία. Έπικράτησε παντού και πάντα ή παιδοκολακία.

Έτσι δημιουργήθηκε μία κοινωνία άνοχής. Άλλ' όταν ή κοινωνία άνέχεται, τότε όποιος έχει ροπή πρós τήν έκτροπή έπωφελεΐται. Η άτιμωρησία ήταν ή μεγαλύτερη μωρία. Η άνοχή της έναντι τής έκτροπής γίνεται τώρα βαριά τιμωρία. Όλοι οι νεαροί κακοποιοί, όταν διαπράττουν τό έγκλημά τους, γνωρίζουν τί ακριβώς πράττουν. Οι δικαιολογίες τους πώς τάχα «δέν ήξερα» ή ότι «παρασύρθηκα» και κυρίως ότι «ή κοινωνία μέ έσπρωξε στό βούρκο», θυμίζουν τούς κλαυθμηρισμούς τού πατροκτόνου πού ζητούσε τήν έπιείκεια τών ενόρκων, επειδή ήταν... όρφανός!

Έχω δεΐ τό τοιχογράφημα: «Η βία εΐναι θηλυκό τού βίος». Όντως, αλλά ενός βίου άβίωτου όχι μόνο γι' αυτόν πού τήν ύφίσταται αλλά και γι' αυτόν πού τήν άσκει.

Διαβάσαμε και μας άρεσε !

«Το βλέμμα στην ενδοχώρα-μια συνοδοιπορία με τον πνευματικό» εκδόσεις ΓΡΗΓΟΡΗ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Αχ! ξεχασμένο αντίδωρο... ξεχασμένη ευλάβεια...

Εΐναι θλιβερή η εικόνα να βλέπει κανείς εξερχόμενος από τον ναό αντίδωρα αφημένα στο παραθύρι, στην γλάστρα..... Αχ! ξεχασμένο αντίδωρο..... ξεχασμένη ευλάβεια...

Ίσως αυτή την φορά να εΐναι λίγο σκληρό, λίγο ξινό δεν έχουμε διαγωνισμό(master chef) κάποιες ψυχές με μεράκι, αγάπη και 'δύο δράμια' προσευχή το προσέφεραν δεν θα δηλητηριαστείς μην φοβάσαι.....

Και σκέψου κάποτε βλέπανε στο δρόμο ένα κομμάτι ψωμάκι και σκύβανε, το φιλούσαν με τιμή και το έτρωγαν κάνοντας τον σταυρό τους.....

Κι αν σου ξεραθεί λένε κά-

ποιοι γεροντάδες το μουσκεύεις στον αγιασμό (όχι στον καφέ) και το τρώγεις.

Πόσο χάιρομαι όταν βλέπω ψυχούλες να έρχονται με σταυρωμένες τις χούφτες τους περιμένοντας να τους εναποθέσεις την ευλογία τούτη (και όχι για να το βουτήξουν σαν αρπακτικά.....), φιλούν το χέρι του παππούλη που πριν από λίγο τους προσέφερε τον Χριστό και με χαμόγελο (ναι-ναι υπάρχουν χριστιανοί που χαμογελούν.....) στα χείλη (και την καρδιά) αποχωρούν κρατώντας μέσα τους σαν πολύτιμο θησαυρό την ευλογία της εμπειρίας της Θεΐας Λειτουργίας (Βλέπεις υπάρχουν τόποι που οι καμπάνες δεν χτυπούν..... δεν έχουν αυτήν την παρηγοριά.....)

Υ.Γ. Τις πετσέτες που βάζουμε το πρόσφορο τις πλένουμε με καθαρό σαπούνι όχι με απορρυπαντικό διότι το άρωμα 'περνάει' στο πρόσφορο

πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης
Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου
Στυλιανού Γκύζη
Συνεργάτης Ιδρύματος Νεότητας
και Οικογένειας
Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών
2106401469 / 6977387010
antoniosbezas@yahoo.gr
Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα
Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα
annabezaiti@yahoo.gr
Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα Νέων
και Πνευματικών Τέκνων
ISSN:2732-8953

«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
και η καθημερινότητά μας»

www.pantonios.gr

κάνε κλικ στον σύνδεσμο

Ο πληγωμένος αετός...

Ένα «κακό παιδί» είναι ένας πληγωμένος εν δυνάμει Άγιος που χρειάζεται επειγόντως θεραπεία.

Και αυτό που λέμε εμείς κακή αντίδραση είναι η πληγωμένη κραυγή της τραυματισμένης καρδιάς που φωνάζει «πονάω!».

Μια εκκεντρική εξωτερική εμφάνιση ενός παιδιού είναι οι πληγές που κάποιιοι το σταύρωσαν για να ικανοποιηθούν οι ίδιοι. Μια εκκεντρικότητα που στην ουσία είναι μια έκφραση απελπισίας για λίγες σταγόνες αγάπης.

Μας ενδιαφέρει το παιδί μας αν είναι καλός μαθητής, το καλό παιδί της γειτονιάς, αν κρατάει καλά τα παράσημα από το ένδοξο σόϊ αλλά δεν μας ενδιαφέρει τι γίνεται στον πυρήνα της ψυχής του. Γιατί κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για αυτήν. Μας ενδιαφέρει να είναι πρώτος στον κόσμο αλλά όχι στα μάτια του Θεού και στον ουράνιο κόσμο. Πολλές φορές αυτή η πληγή ξεκίνησε από την βάπτισμα που κάποιιοι το έβλεπαν σαν προϊόν και τσακωνόντουσαν ποιανού όνομα θα πάρει. Στην συνέχεια οι περισσότεροι ενδιαφερόντουσαν για το αν θα φάει επίγεια τροφή και όχι ουράνια.

Του μιλούσαν να κυνηγάει γήινα πλούτη και ηδονές κανείς όμως δεν του είπε ότι είναι προορισμένος να κληρονομήσει την αιώνια ζωή και την Βασιλεία των ουρανών.

Ένα παιδί που δεν μπορεί να ερωτευθεί τον Χριστό και τον άνθρωπο γιατί τον έρωτα τον

διάβαζε μόνο στα παραμύθια και σε καφουροτραγουδά που άκουγε τα βράδια με αναμμένο πορτατίφ, μέσα στην θλιμμένη μοναξιά του. Εκεί έκανε όνειρα ότι κάπου εκεί έξω υπάρχει μια αγάπη που θα ενδιαφερθεί πραγματικά για την αληθινή του καρδιά.

Δεν είδε όμως αυτή την εν Χριστώ αγάπη ποτέ στα μάτια των γονιών του και άρα του φαίνεται ψέμα. Έτσι φαντάζεται τον έρωτα και τον συνδέει με την ηδονή χωρίς να τον ριζώνει με την αγάπη και όλα αυτά μόνο στην φαντασία του διότι την αλήθεια δεν την βλέπει πουθενά. Ένα παιδί που οι γονείς του φωνάζουν ότι του έδωσαν τα πάντα και είναι αχάριστο αλλά εκείνο νιώθει ορφανό. Πήρε τα πάντα αλλά κανείς δεν του είπε για τον Χριστό και την Βασιλεία των Ουρανών και νιώθει μέσα του μια μοναξιά που μοιάζει με μια πληγή που πονάει πολύ.

Ένα "κακό παιδί" είναι ένα πληγωμένο παιδί, μια τραυματισμένη ύπαρξη που πονάει. Φωνάζει μέσα του η υιοθεσία του Αγίου Βαπτίσματος, βιώνει αυτήν την φλόγα να καίει την καρδιά του, άραγε ποιός θα του μιλήσει.; Ποιός θα σταθεί δίπλα στην ύπαρξη του για να του πει ότι σε αυτή την ζωή προορισμός μας είναι να κοινωνούμε την αλήθεια και όχι να ψάχνουμε ψεύτικες αλήθειες σε σκοτεινούς δρόμους. Πως θα γλιτώσει αυτό το παιδί όταν ο γονιός του μιλάει για αμαρτία και όχι για αρετή. Για εξωτερική ομορφιά και για το κέρδος της σοφίας του κόσμου αλλά όχι για την Βασιλεία του Θεού.

Μια βόλτα στο Πρώτο Κοιμητήριο Αθηνών:

Αντικρίζοντας την Ελευθερία! Οι τάφοι Ηρώων του 1821

επιπλέον πρόσφορος σε ξεναγήσεις και ανακαλύψεις.

Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, Κοσμάς Κοκκίδης, Γεώργιος Κοζάκης Τυπάδλος, Ανδρέας Μεταξάς, Ανδρέας Ζαΐμης, Αντρέας Μιαούλης η Νίκη Τζαβέλα, γυναίκα του Κίτσου Τζαβέλα έχουν ταφεί, μεταξύ πολλών άλλων, στο Α' νεκροταφείο Αθηνών, όπου επίσης βρίσκεται ο οικογενειακός τάφος όπου έχουν μετακομιστεί τα οστά της θρακιώτισσας καπετάνισσας Δόμνας Βισβίζη και του συζύγου της, Μακρυγιάννης, Τζαβέλλας, Καντακουζηνός, Νικηταράς, Φαρμακίδης, Καλλιφρονάς, Ζαΐμης, Μήλιος, Κορομηλάς και δεκάδες άλλες μεγάλες μορφές του Αγώνα της Ανεξαρτησίας αναπαύονται στο Α' Κοιμητήριο Αθηνών.

Το Κοιμητήριο βρίσκεται στο Κέντρο της Αθήνας, πίσω από τους στύλους του Ολυμπίου Διός και το Παναθηναϊκό στάδιο. Βρίσκεται στο τέλος της Οδού Αναπαύσεως και είναι κατάφυτο από πεύκα και κυπαρίσσια.

Να έχουμε μαζί μας καλά αθλητικά παπούτσια, μεγάλο μπουκάλι με νερό, ελαφρύ σνακ, ρουχισμό για περπάτημα. Σε περίπτωση βροχής, κακοκαιρίας η επίσκεψη θα αναβληθεί για άλλη ημέρα.

Εξυπακούεται η επίσκεψη είναι δωρεάν.

Η Νεανική Παρέα της Κυριακής, στα πλαίσια του εορτασμού της Εθνικής μας Εορτής 25ης Μαρτίου 1821, θα πραγματοποιήσει Ιστορική Επίσκεψη στο Α' Κοιμητήριο Αθηνών την Κυριακή 27-03-2022 και ώρα 13:30 το μεσημέρι.

Το Α' Κοιμητήριο Αθηνών είναι ένας κατεξοχήν τόπος μνήμης, όπου συναντώνται η Ιστορία, η τέχνη, η φύση. Τόπος σιωπής, με ισχυρούς συμβολισμούς, θρησκευτικές, υπαρξιακές και αυτογνωσιακές προεκτάσεις είναι

Γι'αυτό το παιδί που μοιάζει με πληγωμένο αετό ο Κύριος λέει "Δεύτε προς με, πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι καγώ αναπαύσω υμάς".

Μην μαλώνουμε τους αετούς, μην τους κατακρίνουμε αλλά να φωνάξουμε τον γιατρό για αυτούς και ο ίδιος ξέρει τι θα κάνει. Ο γονιός που αγαπάει πραγματικά το παιδί που έχει φέρει στο κόσμο, το βλέπει ως παιδί του Θεού και όχι ως δικό του. Το θεωρεί υιοθετημένο και ο ίδιος νιώθει συνοδοιπόρος. Η διαπαιδαγώγηση του γονιού οφείλει να έχει σαν βάση την έκφραση "Τα σα εκ των σων"..... "Δικό σου είναι Χριστέ μου το τέκνο μου και βοήθησε με σε παρακαλώ να γίνει πολίτης της Βασιλεία σου." Η καλύτερη προσευχή που μπορεί να κάνει κάθε άνθρωπος που έχει φέρει παιδί στο κόσμο. Γι'αυτό αγαπητοί μου αν δεις πληγωμένο αετό μην του κακιώσεις, αγκάλιασε τον..

